Mizah

Parti Kavgaları ve Halkın durumu

Sırtındakiler — Bir az daha dişini sık, çoğu gitti, azı kaldı...

Halk — Cebimdekiler de öyle !

Salon

Bu harikulâde nefis mecmuamız Cumhuriyet Bayramında çıkıyor

o

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE

o

Her nüshanın kapağında fevkalâde orijinal bir resim bulunan bu mecmua bütün Türk halkı tarafından kapışılacaktır. Okuyucularımızın fikir ve sanat zevklerini tatmin için büyük fedakârlıklarla yardım ve dostluklarını temin ettiğimiz mümtaz Türk edip ve muharrirlerinin isimlerini iftiharla takdim ediyoruz:

Yahya Kemal	Safiye Ayla	İ. Galip
Halide Edip	Doğan Nadi	Adalet Cimcoz
İbrahim Alâaddin	Selim Sırrı	Meliha Avni
Faruk Nafiz	Dr. Tevfik Remzi	Cahit Uçuk
Ercüment Ekrem	Kemal Salih	İhsan Kongar
Refik Halit	Feridun F. Tülbentçi	Dr. Nevzat Tüzdil
Nurettin Artam	Münir Nurettin	Feyzullah Doğruer
Sabri Esat	Ertuğrul Muhsin	Necdet Rüştü
Dr. Fahrettin Kerim	Ertuğrul Şevket	Vahdet Gültekin
Nizamettin Nazif	Dr. Fahri Celâl	Münif Fehim
Hamdi Varoğlu	Cevat Memduh Altar	Ramiz Gökçe

Bu imzalar mecmuamızın kıymeti ve kalitesi hakkında en büyük garantiyi vermekle beraber baskı ve kâğıdının nefasetiyle de güzelliği bir kat daha takdir edilecektir.

SALON; bütün bunlardan başka her sayısında hiçbir mecmuanın yapmadığı yenilikler yapacak, memleketimizin meşhur kadın terzilerinin bilhassa mecmuamız için çizdikleri iki modeli renkli olarak takdim edecek, büyük şehirlerimizin salon dedikodularını en mümtaz ve salâhiyetli kalemlerden verecek, düğün, nikâh, balo gibi cemiyet hayat ve hareketlerini fotoğraflarla takip edecektir.

Her evin, her yuvanın bir süsü olacak olan (SALON) da okuyucularımız bir fikir nezaheti, bir sanat kibarlığı bulacaklardır.

Temiz maksatlarımızı daima maddî menfaatlerin üstünde tuttuğumuz için mecmuamıza ancak masrafımızın karşılığı olan (30) kuruş fiyat koyduk ve gayet mahdut miktarda bastık.

Binaenaleyh Cumhuriyet Bayramında ilk sayısı çıkacak olan (SALON) u hemen o gün almalarını sayın okuyucularımıza tavsiye ederiz. Tekrar basmak imkânı olmadığı için bilhassa kolleksiyon yapmak istiyenlerin sonradan bu numaraları bulamıyacaklarını şimdiden hatırlatırız.

"SALON,, 29 Ekim'de Çıkıyor!

— 30 kuruş —

SAYI: 68 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 24 EKİM 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BİLMECE !

Hasta bir bektaşi babası, kurban bayramının ilk günü ağırlaşmış, çene atmağa başlamış. Bunu haber alan komşusu bir imam, cübbesini giydiği gibi soluğu erenlerin baş ucunda almış. Onun ahrete imanı bütün olarak göçmesini arzu ettiği için:

— Söyle bana, dedem! demiş. Allaha, peygambere, kurana inanıyor musun?

Baba erenler, o halinde bile acı acı gülmüş:

— İşin mi yok, be imam efendi? demiş. Ben burada can çekişmekle meşgulüm, sen kalkmışsın bana bilmece soruyorsun!.

Yarın, mübarek kurban bayramının ilk günü. Küçükler, büyüklerinin ellerini; büyükler, küçüklerin yanaklarını, gözlerini öpecek. Buna mukabil, kalblerimizde bir neşe pınarının çağladığını, gözlerimizde bir sevinç güneşinin parladığını iddia edemiyeceğiz.

Gececek, bu tatil günlerinden hakkiyle istifade edebilmek; tasasız, düşüncesiz yaşamak imkânını bulamıyacağız. Kendi gidip ismi yadigâr kalan, bizleri kâh karaborsanın esiri, kâh ayarlamanın kurbanı eden son büyük harbin kabineleri, soframıza bir kilo fazla et alamadığımız bu kurban bayramının sabahında başlarını önlerine eğerek kara kara düşünecekler mi? bilmem. Fakat, her aile reisinin, şu anda gam, kasavet deryasına daldığına şüphe etmiyorum.

Şu iktisadî ve malî keşmekeş anlarında, ağır bir yükü omuzlarına aldığına hiç şüphe olmıyan Başbakan Hasan Saka, acaba ne yapıyor?

Acaba ona:

— Bizleri, bu pahalılığın elinden nasıl kurtaracaksın?

Diye sorsak, şu cevabı mı verecek:

— İşiniz mi yok, be arkadaşlar? Hiç bayram sabahı insana bilmece sorulur mu?

Mizahçı

Amerika — Aşağıdan al yavrum, aşağıdan!..

ZURNADA PEŞREV

ÇINGIRAKLI OTOMOBİLLER!

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Bizim İstanbul Şehir Meclisi, pek yaman bir yerdir. Bakarsınız, kelli felli bir adam kürsüye çıkmıştır, konuşmak üzere ağzını neredeyse açacaktır; siz, içinizden:

— Hah! dersiniz. Mutlak bu zat. bu zat-ı eşrif İstanbulun hakikî dertlerini, ihtiyaçlarını biliyor. Vakıâ bu dertler. Mısırdaki Sultan tarafından bile duyuldu amma. neylersiniz ki: simdiye kadar bir deva bulunamadı. Ev fakir tabaka. artık müsterih ol! Bu sene kışlık kömürün, lâpa lâpa karların yağmasından evvel verilecek. Ev İstanbulun muhtelif semtlileri, sevinin, gülün, isterseniz birer de göbek atın! Her istediğiniz dakikada musluklarınızda su, ocaklarınızda havagazi bulacaksınız. Ev İstanbul sokaklarında dolaşmak mecburiyetinde olanlar, yasadınız! Sevrüsefer hikâyeşi, halledildi. Çünkü bu zat, bu zat-ı şerif konuşuyor, her işimiz âsân olacak!

Siz. bunları düşünürken o, konusmağa başlamıştır bile. Merakla, heyecanla kulak kabartıyorsunuz: Ne diyor biliyor musunuz?

— Otomobillere kılâkson yerine cıngırak takalım!

Hah şöyle. Ben demedim mi idi size? Böyle kelli felli bir zat kalkacak, söz alacak da mala vaniyatla uğraşacak değil a! Elbette şehrin dertlerine temas edecek ve hal çareleri bulacak!

Doğrusu fikir mükemmel. O acı acı öten, insanın aklını başından alan kılâkson rezaleti nedir? Halbuki, otomobillere cıngırak takılacak olursa, hem kafamız dinç olur, hem de kativven otomobil altına düşmez. bir kaza neticesinde ölmeyiz!

— Neden mi?

Diyorsunuz. Anlatayım:

Soför kılâksonu, insanın burnunun dibine geldiği zaman öttürür. Siz de, gümrükten mal kaçırırmışcasına kendinizi yaya kaldırımına ya daradar atacak kadar vakit bulur, yahut da tekerleklerin altına girersiniz.

Halbuki: Çıngıraklı otomobil sistemi kabul edilirse, böyle hallere düşmek imkânsızlaşır. Meselâ, otomobillerin önlerine veya çamurluklarına bir sıra çıngırak dizildiğini farzedelim. O, hareket eder etmez, başlayacak bu çıngıraklar çalmağa. Siz de, tâ yarım saat öteden bir şıngırtı duyacak ve:

— Aman! diyeceksiniz. Bir otomobil geliyor, kaldırımdan inmiyeyim!

Doğrusu, otomobillerin eski sucu dükkânlarındaki gibi şıngır şıngır sesler çıkararak yürümesi, pek hoş, pek cici bir şey.

Ben, bu teklifi yapan zatın yerinde olsam, çıngırak bahsinde biraz daha ileri gider:

— Arkadaşlar! derdim. Yalnız bu çıngırakları, bir tasnife tâbi tutalım. Meselâ, hususilerle taksileri, kamyonlarla kamyonetleri; hattâ, resmî, makam arabalariyle şahıslara mahsus olanları birbirinden kolaylıkla tefrik edecek bir sistem bulalım!

Değil mi ya efendib? Hiç nefs-i nefisi için on binlerce lira vermiş olan bir adam, kalkar da otomobiline taksi gibi ses çıkartmağa razı olur mu?

Hele resmî arabaları, hususîler makamında öttürmeğe kalkmak, bence, düpedüz bir saygısızlık olur!

İyisi mi? Bunları ayırmalı. Meselâ, taksilere kuzu çıngırağı takmalı. Hem. bu onlar için sembolik bir mâna da taşır. Malûm a, eksik olmasınlar, bütün şoförlerimiz, kuzu kuzucuk kimselerdir! Yağmurlu, karlı, boralı, güneşli hava demezler, ayni tarifeyi tatbik ederler, insandan taksinin yazdığından bir kuruş fazla para almazlar!.

Birisinin içerisine atlayıp da:

— Çek Eyübe!

Dediniz mi?

— Dört liradan aşağı gitmem. Gelirken boş döneceğim!

Gibi mavallar okuyup, insanı dinden, imandan çıkarmazlar!

Hususilere, deve çanı taktırmak pek yerinde olsa gerektir. Onun çıngırağından çıkan sesleri duydukça, deve olmuş nice nice haklarımız gözlerimizin önünde canlanır!.

Makam arabalarına, tren istasyonlarındaki kampanalar yakışmaz mı?

Kamyon ve kamyonetlere de irili ufaklı zilli maşa taktık mı? Dokunmayın keyfimize!.

Bir caddeden taksi, hususî, resmî otomobillerle kamyon ve kamyonetlerin bir arada geçişini düşünün: Ne yaman bir orkestra olur, değil mi?

Yoksa, bu teklifle benim ilâvelerimi beğenmediniz mi? Doğrusu siz de pek acelecisiniz. Hele bu mesele halledilsin. Ondan sonra sıra oduna, kömüre, suya, ekmeğe, yemeğe gelir.

Çünkü bu zat-ı şerif, elbet bir gün gene konuşacaktır.

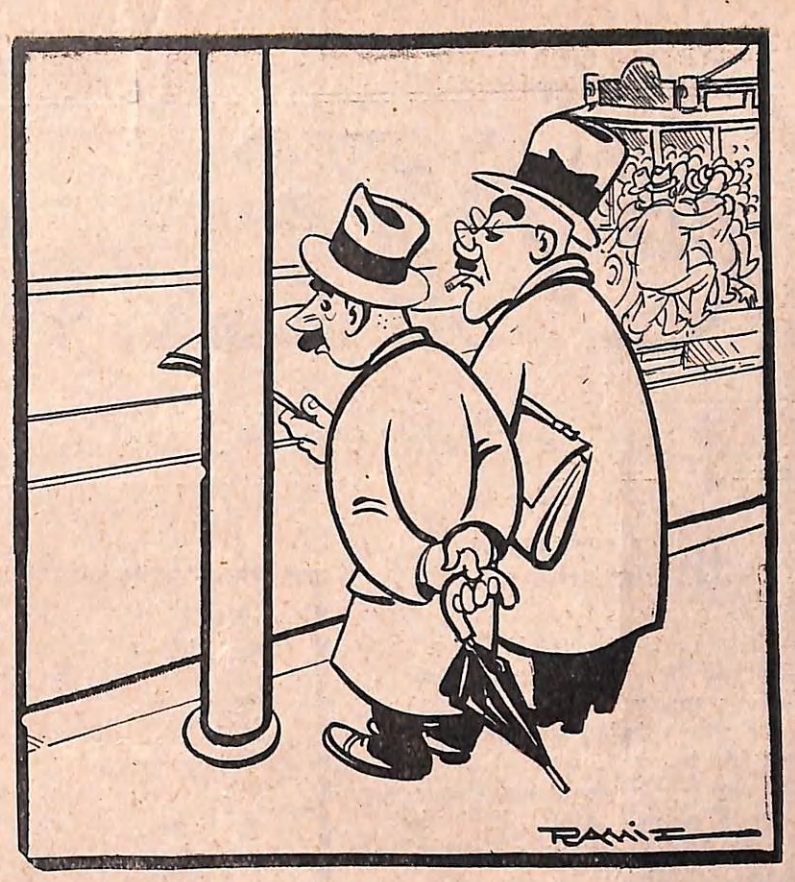

— Haberin var mı iki ayda bin iki yüz kişiye şoförlük ehliyeti verilmiş...

— Desene kurban bayramı bütün sene devam edecek!

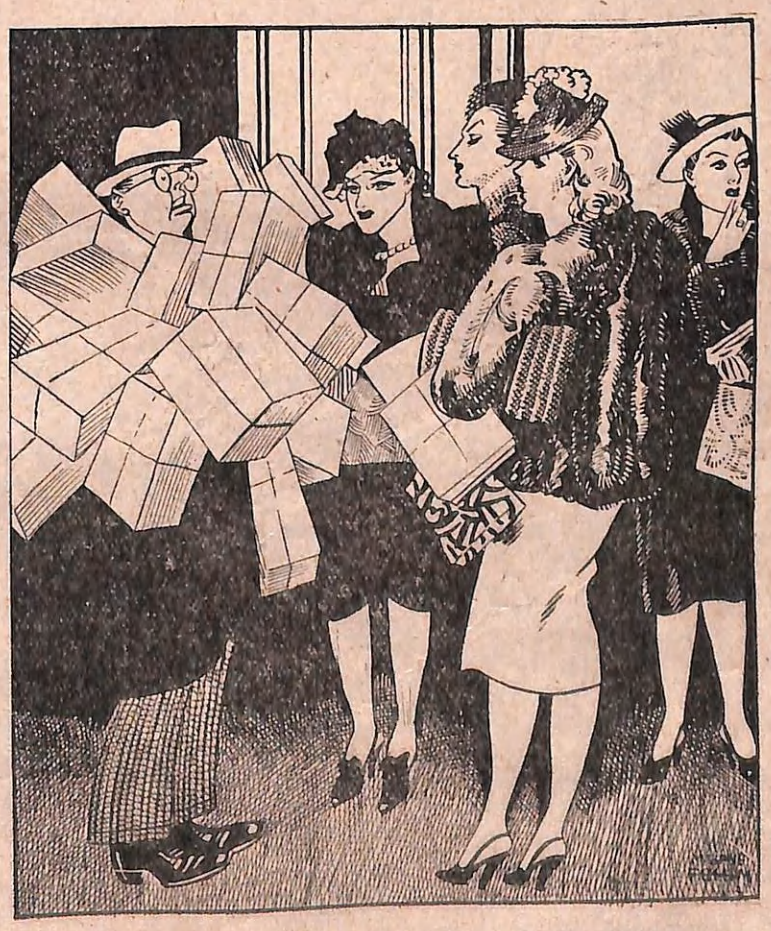

— Karıcığım, bu kadar yükün altında eziliyorum, bari bir taksi bulsak..

— Sen de iktisat nedir, hiç bilmezsin!..

Yeni Program

Sunulunca Pekerin çekilme tezkeresi,
Yeni baştan açıldı Meclis müzâkeresi.

✶

Kürsüde bülbül gibi şakıyıp durdu Saka,
Kalmadı çınlamadık bir vatan meşceresi.

✶

«Fotoğrafla Türkiye» misâli bir program!
Alınmış hoş gelirse bize az çok neresi.

✶

Proğram mûcibince gevşemek yolundadır
Bizi rahatsız eden idâre cenderesi.

✶

Zirâat âletleri alınacak yakında,
Veren hayır sâhibi bulunursa veresi.

✶

Şâyet para bulursak, fayda temin edecek
Sulama işlerinde vatanın her deresi.

✶

Ondan sonra bir ekip yüz biçecek köylümüz,
Bitecek sürüp giden aç - tok muhâveresi.

✶

Hemen o vakte kadar dişini sıkmaya bak!
Hemen Rabbim o günü bizlere gösteresi!..

İçinde pişirmeye aş bulacak ehâli,
Kalmışsa satılmadık sahanı, tenceresi.

✶

Dışardan cam, kereste, çivi sipârişiyle
Yapılacak içerde evlerin penceresi.

✶

Yalnız o vakte kadar sürecektir zarûri
Ev sâhibi, kirâcı, tellâl dalâveresi...

✶

Sakanın şâirâne programı bitince
Gördük hemen kürsüde biz Adnan Menderesi.

✶

Hakkı gedik yürüdü iktisâdî cepheden,
Sustu Atıf İnanın nedense hançeresi.

✶

Tahtakılıç kınından çıkınca, kesmez oldu
Filânın usturası, falanın testeresi...

✶

Hepsi birden dediler: «Bu hayaller hoş amma
Bin acı hakikat var ortada, geberesi!»

✶

Deli Ozan! Va'dini tutmıyan insanların
Proğramı alınıp verilir tezkeresi.

Deli Ozan

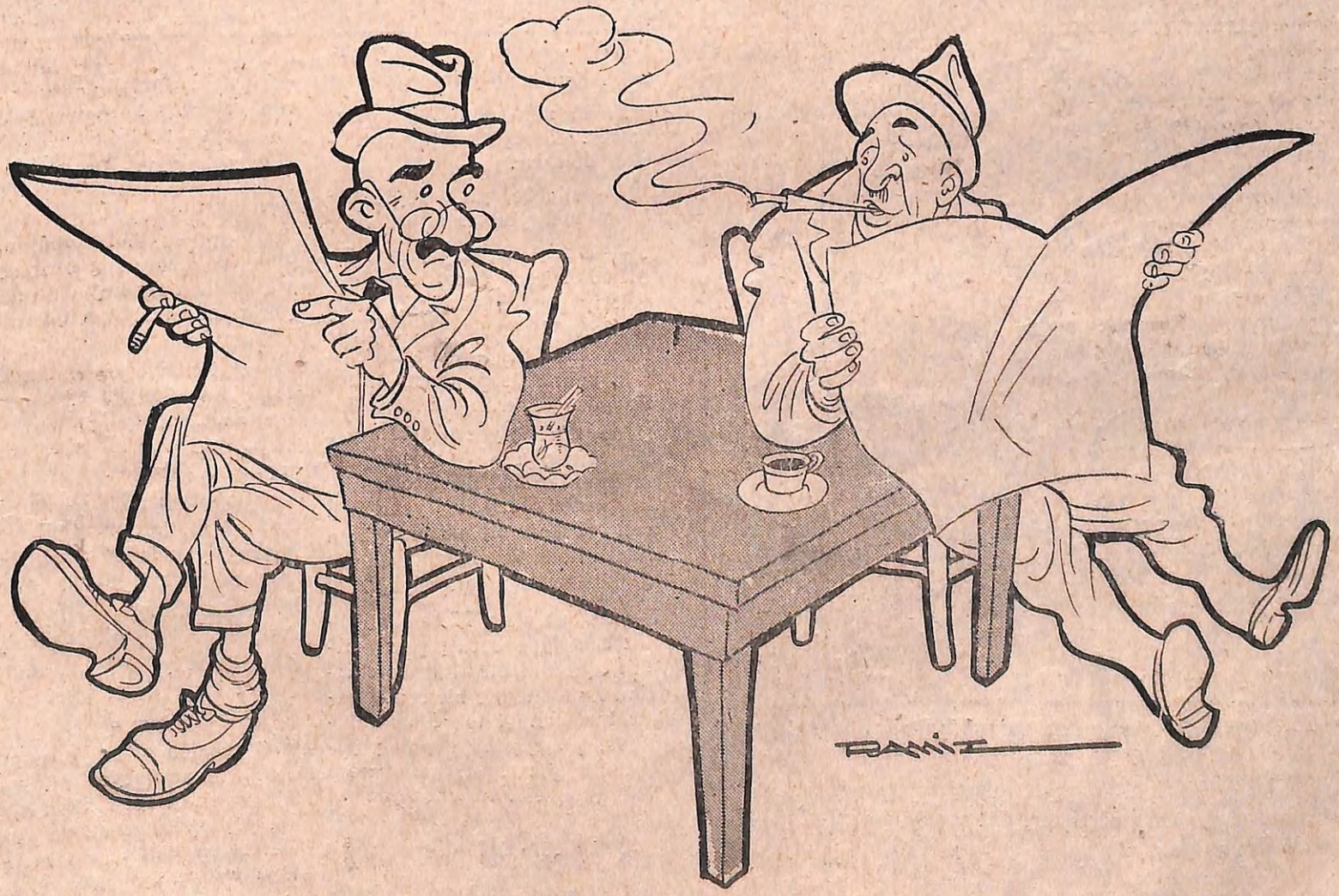

— Hacca gidenleri koleraya tutulmasın diye geri çeviriyorlar mış..
— Eskiden onmadık hacıyı deve üstünde yılan sokardı, demek şimdi onmadık hacıyı tayyarede kolera sokuyor!

KISMETİNDE OLANIN

Yazan: Hamdi Varoğlu

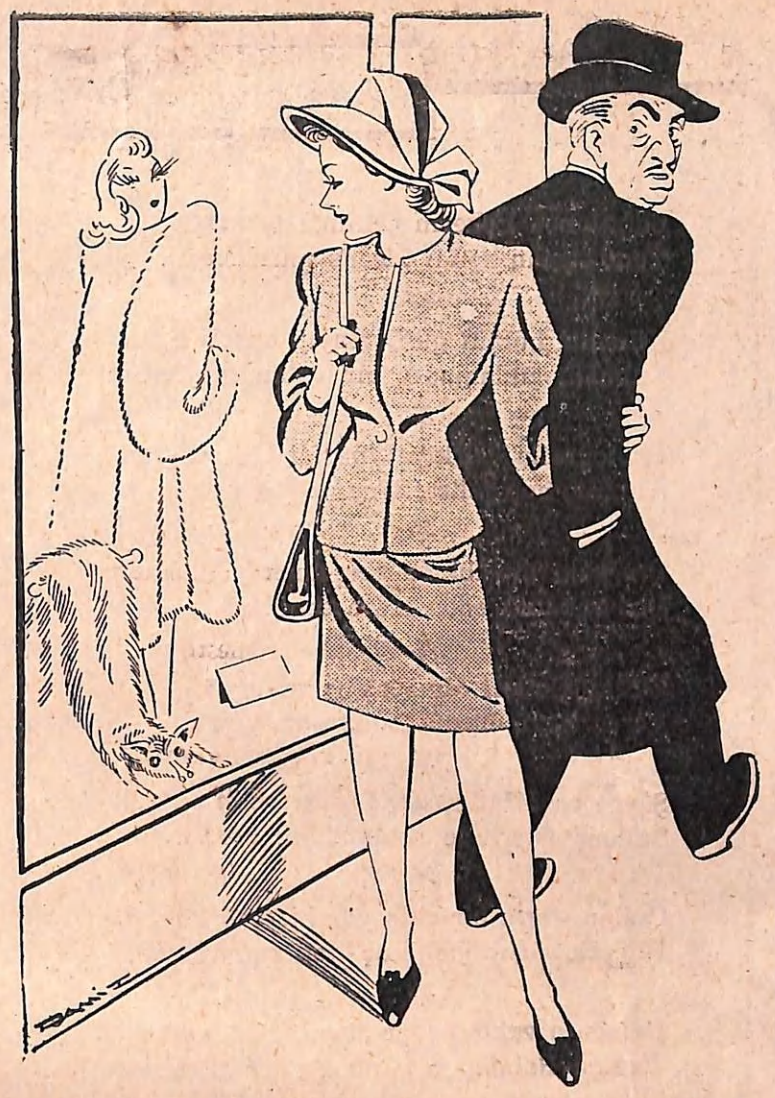

Kadın — Beni kendine ısındırmak istiyorsan şu kürkü al..
Erkek — Ona ısındırmak değil, yanmak derler ayol!

YENİ KULÜPLER

Son günlerde posta varidatı mutlaka artmıştır. Adına kulüp denilen bir mektuplaşma usulü çıktı. Kadın erkek, genç ihtiyar, çoluk çocuk işi gücü bırakmış, birbirine mektup yazmakla meşgul.

Bir tarihte, saadet zinciri diye bir şey çıkmıştı. Beş on kişiye birden gönderilen bir mektuptu. O beş on kişi, ayni mektubu başka beş on kişiye gönderiyor, böylece, bu mektup, büyüye büyüye dünyayı dolaşıyordu.

O, bedavasıydı. Bunun ucunda kazanç var. Mektup giderken bir de lira gönderiyorsunuz. Bunun adı Doğuran Lira Kulübü, ikincisi, Mendil Kulübü. Onun mektubuna da bir mendil ilâve ediliyor. Efsanesi de var. Falanca kimse, bu mektuplardan o kadar çok almış ki, dört yüz seksen beş lira para kazanmış. Yahut da falancaya gelen mendil iki yüz elliyi aşıyormuş.

Şimdiye kadar liranın doğurduğunu görmedim. Bana gelenler, ömürleri kısa olanlar mıdır nedir, hep, evlere şenlik, çabucak vefat ederler. Onun için, bu lira kulübüne güvenim yok. Mendil kulübüne hiç yanaşmadım. Bana öyle geliyor ki, bu mendil kulübü lira kulübünün şubesi, lirası deve olanlar, gözlerinin yaşını silsinler diye.

Hasılı, adı lüp diye biten bu iki kulüp de beni pek sarmadı.

MEYDAN DAYAĞI

Ateş olmıyan yerde duman çıkmaz, derler. Karakolda dayak yediğini iddia edenleri, bu vecize cephesinden bakınca, haklı görmek lâzım. İddia dumanı dayak ateşinin eseri.

Zarif, nüktedan bir dostum vardır. Konuşurken ağzının içine baktırır.

Geçenlerde, yine böyle bir dayak hikâyesi anlatılırken:

— Bu işi hepimiz yanlış tarafından görüyoruz, dedi, dayak iyi şeydir. Kötülüğü tatbik şeklinde. Bence dayak atılmalıdır. Ama, herkesten saklı olarak, kapalı yerde değil. Milletin gözü önünde. Binlerce lira çalan, bir kaç yüz lira ceza verip birkaç sene hapiste yatmaktan mı korkar, elâlemin karşısında dayak yemekten mi? «Tekdir ile uslanmıyanın hakkı kötektir» Meydan dayağı kuzum, meydan dayağı.

Galiba doğru. Meselâ milletin ensesinde boza pişiren, sülük tıynetli bir karaborsacının, Eminönünde bir cem-i gafir huzurunda, tabanları falakada, şakır şakır dayak yeyişini bir göz önüne getirin. Bu temaşaya can mı dayanır?

DELİ MİYDİ?

Deli var, dediler. Göreyim diye ben de yaklaştım.

Caddenin ortasında iki kişi çekişmekle meşgul. Biri, ötekinin yakasına yapışmış, sürüklemeğe çalışıyor. O da, yakasını kurtarmağa uğraşıyor, bir yandan da, sürükleyene basıyor tokadı.

Akşam vakti. İstanbulun en işlek caddelerinden birindeyiz. Kalabalık öyle ki cadde adam almıyor. Duvarların tepesi bile resmi geçit günlerindeki gibi, seyircilerle dolu. Otobüsler, otomobiller yarı yolda kalmışlar. Çocuk yaygaraları, kılâkson sesleri, satıcı avazeleri kıyamet kopuyor.

Derken iki polis peyda oldu. Ortalık bir karıştı. Deliyi kıskıvrak yakaladılar. Kalabalığın arasından geçirip yürütmeğe başladılar. O, hâlâ ter ter tepiniyor, gitmek istemiyor. Güç halle yola geldi, iki kolunda birer polis, izzet ve ikbal ile yürüdü, gitti.

O günden beri düşünüyorum, timarhaneye gitmemek için ayak direyen o mu deli idi, yoksa, timarhaneye gitmek istemiyen deli acaba ne çeşit şeydir diye, işini gücünü bırakıp onu seyre koşan bizler mi deli idik, hâlâ karar veremiyorum.

— Büyük ane, bana korkunç, büyük bir masal söyle..

— Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir vezir varmış, beceriksizliği yüzünden haramiler türemiş, memleketi yıllarca haraca kesmişler, onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine..

— Bu kadarcık mı?

— Evlâdım, bundan korkunç, bundan büyük masal bilmiyorum kil..

Betarz-ı Kudemâ

o

Acep

Yok mudur görmenin imkânı o fettanı acep?
Ele girmez mi onun bir daha damanı acep?

★

Kimi ağlatmadadır şimdi nigâh-ı mesti,
Kimi inletmededir zülf-ü perişanı acep?

★

Gelmiyor yaş bile ifrat-ı kederden gözüme
Neyle itfa edeyim sîne-i sûzanı acep?

★

Yirmi beş yıldır onun hasreti kâr etti cana
Ne zaman vasıl olur gayete hicranı acep?

★

(Aydede) yken yeni bir soy adı almış, yaramaz,
Zorla güldürme midir maksadı insanı acep?

★

Etti cemiyyet-i ihvanı perişan âhir,
Şu felek alçağının yok mudur imanı acep?

★

Çok zaman var ki (Sitanbul) dan uzaklaştı (Nihad) (1)
Bilemem, şimdi hatırlar mı bu nalânı acep?

★

(Fazıl Ahmed) ise dûr oldu tamamen bizden,
Gözlerim bir daha görmez mi o şeytanı acep?

★

Gelecektir dediler, gelmedi hâlâ (İhsan) (2)
Böyle hep üzme mıdır âdeti yâranı acep?

★

İşte, bayram da hulûl etti, bu yıl (İncedayı)
Hangi şûhun olacaktır kulu, kurbânı acep?

★

Bak da şaş, (Baltacı) hep baltayı vurmakta taşa,
Son zamanlarda sakatlandı mı iz'anı acep?

★

(Edhem İzzet) denilen zate de ben şaşmadayım,
Kimden öğrendi fırıldak gibi devranı acep?

★

Yargılanmaz neye bilmem ki şu Ürgüblü (Suad)
Yok mudur mes'elenin hüccet-ü bürhanı acep?

★

Karakollarda dayak tavsamamıştır el'ân,
Bunu men'etmenin olmaz mı imkânı acep?

★

(Taka) veznindedir ammâ (Saka), yoktur takası,
Takasız geçmesi mümkün mü bu ummanı acep?

Râsıd

(1) Halil Nihad.
(2) Hamamî oğlu.

Erkek — Size kurban olmama müsaade eder misiniz?

Kadın — Hay hay.. Yalnız ben daha yağlı bir şey seçecektim!

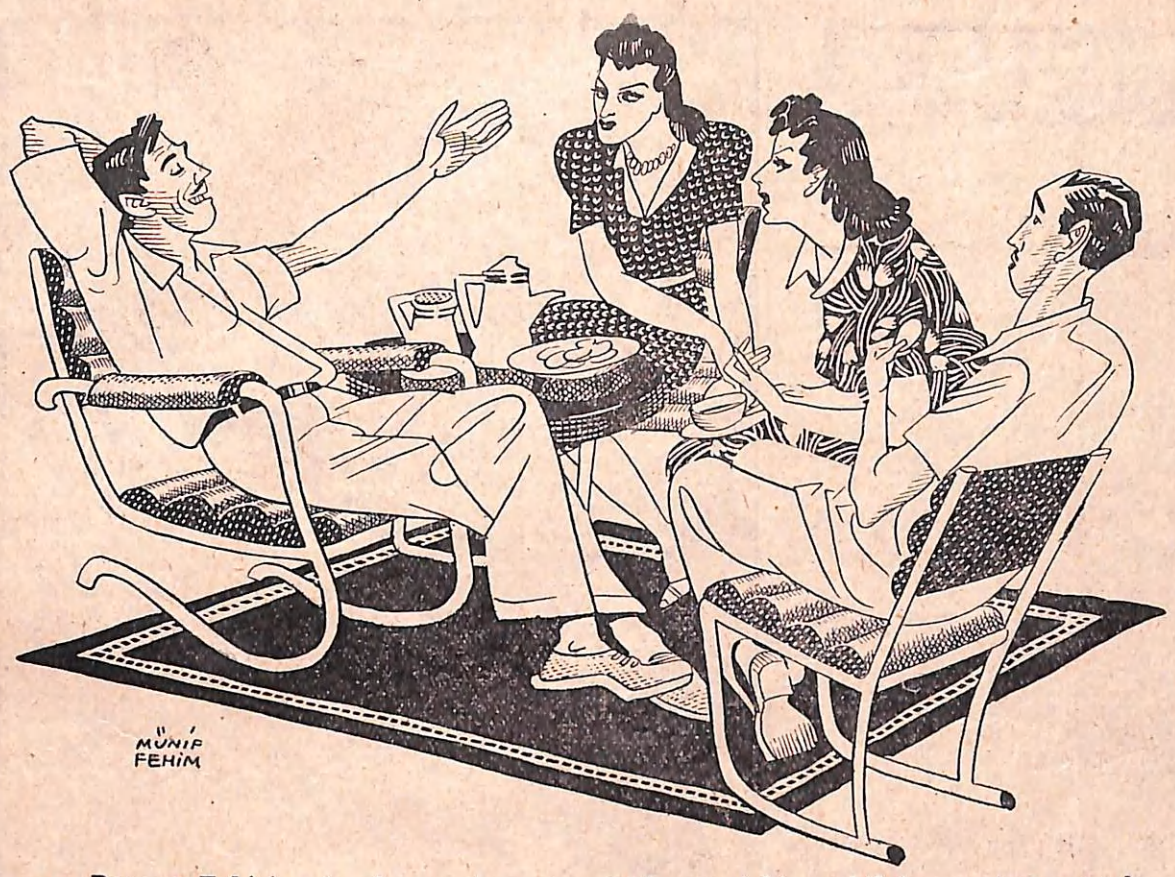

— Ressam Fahirin nişanlısını görmeyin, çirkin mi çirkin, şekilsiz, suratsız çarpuk çurpuk bir şey..

— Tevekkeli değil, modern resmi müdafaa etmesinde sebep varmış!..

Maymun

İnsanın maymundan geldiği hakkındaki nazariyeye dair münakaşa ediyorlardı. Aktör Kemal Tözem:

— Darwin'in hakkı var ama, dedi, nazariyeyi yanlış kurmuş. Bence, zamanla maymunlar insan değil, insanlar maymun oluyor.

Arkadaşları hayretle sordular:

— Nasıl?

Kemal Tözem, gayet ciddî bir tavırla cevap verdi:

— Nasıl olduğunu evliler bilir. Kadın denilen mahlûk erkeği öyle bir terbiyeli maymuna çeviriyor ki!

Yanlış kapı

Bir gün, rahmetli doktor Galip Atac'ın muayenehanesinden içeri yaşlı, saz benizli, mariz bir adam girmişti:

— Sinirlerimden muztaribim, efendim, diye dert yanmıya

başladı. Karımla ne zaman kavga edecek olsam baygınlıklar geçiriyorum...

Galip Ataç, o sevimli haliyle şikâyetçinin sözünü kesti:

— Affedersiniz, dedi. Yanlış geldiniz galiba. Boşanma davalarına biz bakmayız!

MİZAH

Sayın ve sevgili okurlarının mübarek Kurban Bayramlarını kutlar, onlara saadetler diler.

Ehven şey

Arkadaşını ziyarete gitmişti. Akşama doğru yağmur başladı.

Ev sahibi:

— Bu havada gidemezsin, dedi. Yemeğe kal...

Kibar misafir, pencereden dışarı baktı:

— Yok canım! dedi. Yemeğe kalacak kadar şiddetli yağmıyor...

Tehlike

Halil Lûtfi, İstanbul Gazeteciler Birliği lokantasına gelmişti. Garson Hasan:

— Size güzel bir çorba vereyim, efendim, dedi. İster misiniz?

Halil Lûtfi derhal:

— İstemem, istemem! diye cevap verdi. Üzerimdeki elbiseleri daha yeni temizlettim... Sen bana susuz, yağsız bir şey ver...

Farkı var

Kasaptan et alıyordu. Adam eti kesip biçerken o da başında durmuş bakıyor, iyi bir parçadan vermesini istiyordu.

Bir aralık:

— Olmadı, usta, dedi. Kemiği çok bir parça veriyorsun...

Kasap ciddî bir tavırla:

— Hayır, efendim, dedi. Bu eti ben size vermiyorum ki. Para ile satıyorum...

Satıcı — Naylondan yapılan şeylerin çok dayanıklı olduğu anlaşıldı, bundan sonra her şeyi naylondan yapacaklardır..

Kadın — İnşallah paralarımızı da yaparlar da biraz olsun dayanır!

Çömezin Röportajları:

69

Kurbanlık Arıyor..

O

Çizen: RAMİZ

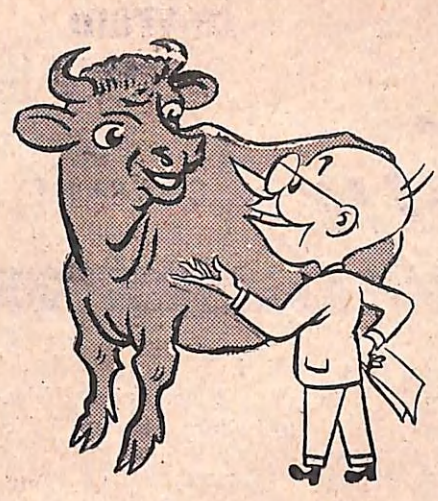

Çömez — Sizi niçin kurban etmezler?

Öküz — Öküzlere herkesin hürmeti vardır da ondan!

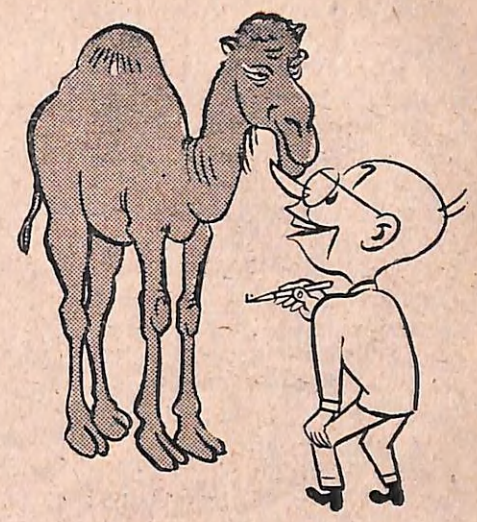

Çömez — Sizi kurban etmediklerinin sebebi nedir?

Deve — Artık deve yapanlara müsaade etmiyorlar, neslimiz azalmasın diye!

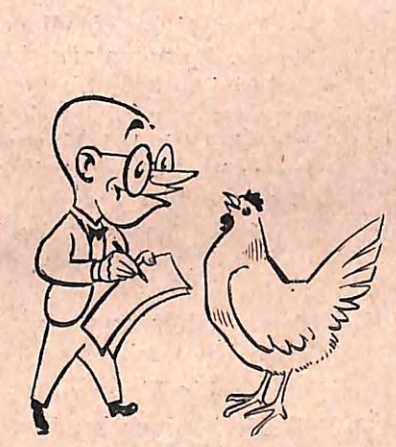

Çömez — Sizi de kurban ederler mi?

Tavuk — Hayır, ekseriya piliçleri tercih ederler!.

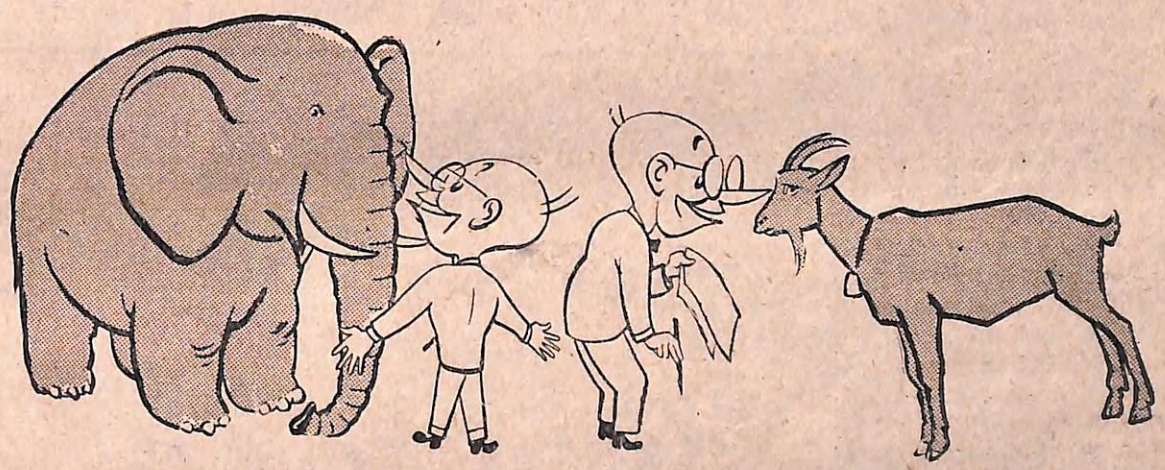

Çömez — Sizi niçin kurban etmezler?

Fil — Benimle de doyacaklarını ummadıkları için!

Çömez — Sizi neden kurban etmiyorlar?

Keçi — Onu parti müfritlerine sorun!,

Çömez — Sizi niçin kurban etmezler?

Balık — Koyundan daha pahalı düşüyoruz da ondan!

Çömez — Siz niçin kurbanlıklardan değilsiniz?

At — Biz icabında şahlanmasını biliriz de ondan!

Çömez — Sizi neden kurban ederler?

Koyun — Dünya böyledir, daima mâsumlar kurban edilir!

Hikâye

Bayram Sabahı

Yazan: ÇALÇENE

Nilüfer, yatağında büzüldükçe büzülüyor; korku terleri döküyor, huzur ve sükûn içerisinde geniş geniş nefesler alan kocasına bakıyor, içinden:

— Allahım! diyordu. Mahvoldum, mahvolacağım.. Muhakkak beni öldürür, keser, biçer!.

O, kendi kendisine böyle düşündükçe, kocası da sanki mah sus yapıyormuş gibi uyku arasında sağa, sola dönüyor, bir pehlivanı andıran vücudündeki sert, keskin adaleleri meydana çıkarıyordu.

Hay Allah! Bu aksilik nasıl olmuştu? Hiç böyle faka basacağını aklına bile getirmemişti.

Bundan bir hafta evvel kocası, Adanadaki taahhüt işinin sona yaklaştığını söylemiş:

— Ben, demişti. Şu mübarek bayram üzeri Adanaya gitmek mecburiyetindeyim. Bina vaktinde bitmez, karşı taraf tesellüm muamelesini ikmal etmezse, yatırdığım teminat parası yanmakla kalmaz, iflâhım kesilir, mahvolurum. Kolay değil, altı yüz bin liralık bir iş. Bizim mühendisler de pek amelimanda kimselerdir, elleri gevşek mi, gevşek. Bu sebeple işin başında olmam, hattâ amele bularak kurban bayramının dört gününde de onları çalıştırmam lâzım!.

Sonra Nilüfer'in ayva tüylü, güzel ve genç yanaklarını okşamış:

— Ne yapalım, nonoşçuğum? demişti. Yalnız sevişmekle işler yoluna girmiyor. Yoksa, şu bayram günlerini hiç senden uzak geçirmek ister miydim?

Onun bu sözlerine Nilüfer, için için gülmüş:

— Sahi mi söylüyorsun Rızacığım? demişti. Beni, hakikaten bu kadar çok sever misin? Benden ayrılacağına üzülüyor musun?

Rıza, iri göğsünü yumruklamış:

— Ah! demişti. Bilsen bu kalbi.. Bu kalbin içerisindekini bir bilsen, o zaman bana hak verirsin!

Halbuki, Nilüfer'in o kalbin içerisindekine hiç bir kıymet verdiği yoktu. O, iki sene evvel evlendiği bu zengin müteahhitten artık nefret ediyordu. Eskiden saadetin parayla temin edileceğine olan kanaati artık tamamen sarsılmıştı. Bu kıskanç, bu paradan başka hiç bir şeye kıymet ve ehemmiyet vermez kaba, saba adam, ona, cihanı zindan etmişti. Şimdi o, saadeti başka köşelerde aramak, başka yüzlerde bulmak için çırpınıyor, skandaldan korkmasına rağmen, seveceği bir erkeğin karşısına çıkması için her gün dua ediyordu.

Bu duanın kabulü uzun sürmemişti. Onun gibi genç ve güzel kadın, böyle bir şey arar da bulamaz mıydı?

Server isimli, sporcu bir saadet, nihayet ona, Ada vapurunda rastladı! Daha birbirlerini ilk görüşte beğenmişler, birbirlerine ilk bakışta anlaşmışlardı.

Bundan sonrası terzi, kuvafür, pedikür bahaneleriyle evden uzaklaşmalara varmış, Boğazın, Beyoğlunun otellerinde, pansiyonerlerinde yanan yürekler su bulabilmişlerdi.

Rızanın, bu Adanaya gideceği müjdesi, Nilüfer'i âdeta çılgına döndürmüştü. O, trene biner binmez, Nilüfer de Servere bir telgraf çekmiş: «Artık, eve gelebilirsin! demişti. Kocam, on on beş günlük bir seyahate çıktı.»

Nilüfer'in evden korkusu yoktu. Yanındaki ihtiyar hizmetçi, kendisini küçükten beri büyütmüş olan Pakize idi. Daha Nilüfer küçükken, ona ne ilânı aşk mektupları getirmiş, kendisinin hakikaten sadık bir bende olduğunu muhtelif vasıtalar ve muhtelif sebeplerle isbat etmişti.

Belki de Rıza, daha Eskişehire varmadan, Server Nilüferin yanında soluğu almıştı. O günden itibaren de, hakikaten bin bir gece hayatı yaşamağa başlamışlardı.

Bugün arifeydi. Yarınki kurban bayramında nasıl vakit geçirecekleri hakkında plânlar, programlar yapmışlar, sonra da yatağa girmişlerdi.

Bir aralık apartımanın zili çaldı, arkasından da Pakizenin feryadı yükseldi:

— A, a, a! Beyefendi geldi.

Server, koltuğun üzerinden elbiselerini kaparak ancak karyolanın altına girecek kadar bir fırsat buldu. Kapı açıldı, dev cüsseli Rıza, içeri girdi. Kollarını açmış:

— Nasıl, nonoşum? demişti. Bu sürprizime bayıldın, değil mi?

Evet, Nilüfer neredeyse, hakikaten bayılacaktı.

Rıza, sakin bir tavırla:

— İşleri yoluna koydum, diyordu. Bu sebeple bayramı yanında geçirmek istedim. Trene atladığım gibi, yallah! «Ver elini İstanbul.» dedim, geldim yanına.

Sonra karısının yüzüne baktı:

— Ne, o? dedi. Yoksa memnun olmadın mı bu gelişimden?

Nilüfer kekeledi:

— Şey... Onun için değil... Uyku sersemi şaşırdım da!

Zaten, sarhoşça olan Rıza, karısını öptükten ve karyolanın somyalarını adamakıllı gıcırdattıktan sonra, derin bir uykuya daldı.

Nilüfer, ne yapacağını bilmiyordu. Rızanın ne tavşan uykusuna yatan bir adam olduğunu biliyordu.

Bir aralık, sabah topları atılmağa, salâlar verilmeğe başladı. Rıza, birdenbire doğruldu:

— Aman, karıcığım! dedi. Ben, şu havagazini yakayım da, bir banyo yapayım. Yoksa, bayram namazını kaçıracağım.

Sonra karısının, uykusuz olmasına rağmen sevinç ve memnuniyetle açılan gözlerine baktı ve banyoya doğru ilerlerken:

— Ne sandındı ya? dedi. Ben, dini bütün bir adamım!.

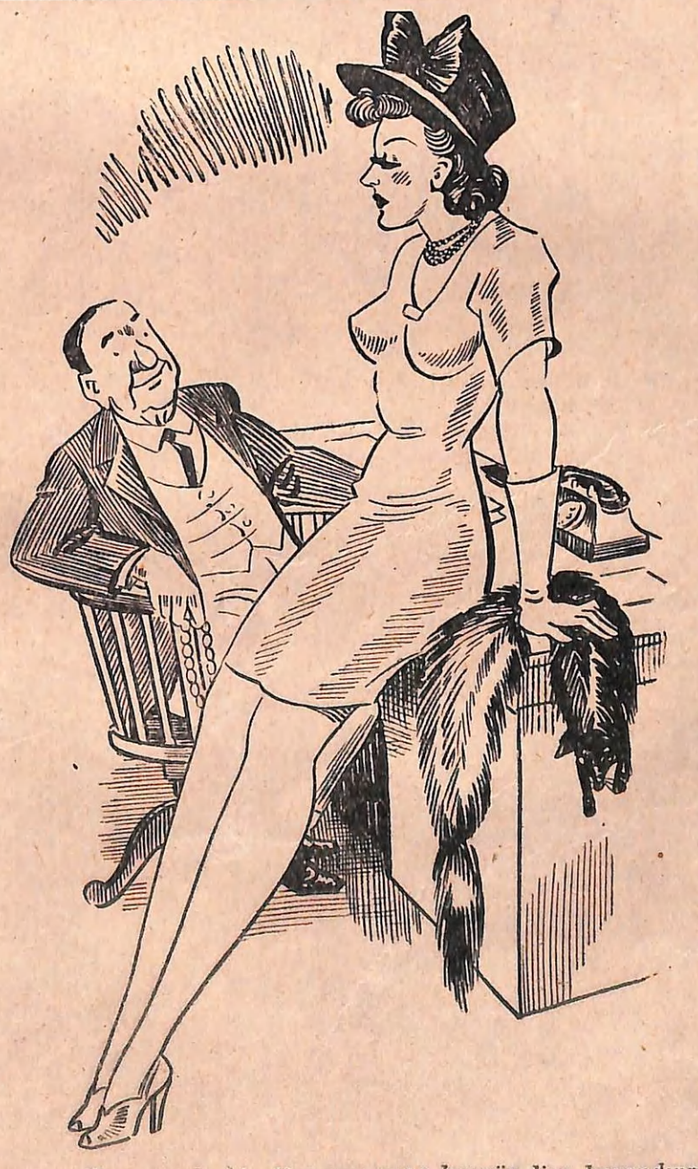

— Bana acele bin lira ver sana beşyüz lira kazandıracağım..

— Nasıl?

— Acele vermezsen bin beş yüz lira istiyeceğim!.

Ne mâna var ?

Akşam kocası eve geldiği zaman karısı:

— Sana mektup geldi, dedi. Üzerinde «hususidir, yalnız kendisi tarafından açılacaktır» diye bir kayıt var...

Adam:

— Ya? dedi. Peki, içinde ne yazıyor?

Mazeret

Eve körkütük gelmişti. Karısı yine bağırmıya başladı:

— Sana kaç kere söyledim, yahu! Daireden çıkınca doğrudan doğruya eve gel, diyorum. Doğrudan doğruya, ne demektir, bilmiyor musun?

Bulut gürledi:

— Bilirim, karıcığım, bilirim: Meyhaneye uğramadan, demektir ama, ne yapayım ki yol oradan geçiyor!

Vah vah !

Ağzını bıçak açmıyordu.

— Ne oldu? diye sordular.

— Sormayın! dedi. Nişanlımla kavga ettim...

— Ya? vah vah! Neden?

— Neden olacak! Dün akşam saat yedide evine gidip alacaktım. Sekizde gittim. Aksiliğe bakın ki, hazırlanalı beş dakika olmuş! Geç kaldım diye beni azarladı...

Bile bile

Evlilikle bekârlığın farklarını konuşuyorlardı. Evlilerden biri:

— Bir kere, dedi. insan evinde hem daha ucuza, hem de daha temiz karnını doyurur. Lokantaların, içinde ne olduğunu bilmediğimiz yemeklerini yemek...

Bekâr arkadaşı onun sözünü kesti:

— O bir şey değil, azizim, dedi. Asıl sen, içinde neler olduğunu bile bile yediğin yemekleri düşün!

FIKRALAR

Tek taraflı

Arkadaşının yazıhanesine girdi, Selâmdan, sabahtan sonra:

— Müsaade edersen, Ankaraya telefon edeceğim, dedi. Postahane fazla kalabalıktı, bekleyemedim.

Arkadaşı, işini bilir bir iş adamıydı:

— Pekâlâ, ama dedi. Postahaneye vereceğin parayı bana verirsin. Dakikası yüzelli kuruştur...

Öteki, telefonu açarken:

— Hayhay, dedi Yalnız bu fiyatın yarısını veririm. Çünkü tek taraflı muhavere yapacağım: Karımla konuşacağım!

Ossaat !

Gazetelere verilen ilânların müessir olup olmıyacağından bahsediliyordu.

Eski «Vakit», şimdiki «Yeni Gazete» nin başmuharriri Asım Us:

— Bizim gazetede çıkan ilânların derhal tesiri görülür, dedi. Meselâ, geçen gün bir adam, saatini kaybetmiş, gelmiş bizim gazeteye ilân vermiş. Evine gider gitmez saatini, bir gün evvel giydiği elbisenin cebinde bulmuş. Ertesi günü gelip gazeteye teşekkür etti.

Huzur ve sükun

Fahrettin Kerim üstadımız İskandinavya seyahatinden çok iyi intibalarla döndü. Nerede konuşacak olsa, hep mevzuu bu.

Geçen günü, meslek arkadaşımız Doğan Nadinin de bulunduğu bir mecliste:

— İskandinav memleketlerinde, diyordu. Kavga, gürültü, cinayet, kaza gibi şeylere pek rastlanmaz. Sebebi de halkın içkiye düşkün olmamasıdır.

Dinleyenlerden biri:

— Peki amma üstadım, dedi. İngilterede de bu gibi şeyler pek görülmez. Neden acaba?.

Doğan Nadi atıldı:

— Gayet basit, dedi. Orada da herkes pek fazla içer de, cinayet, kavga, bilmem ne zırıltı yapmağa takatleri kalmaz!

Senet ve sepet

Yapı ve Kredi Bankası İstanbul Şubesi müdürü Sermede bir tanıdığı müracaat etmişti. Çok sıkıştığından bahsediyor, ay başına kadar kendisinden yüz lira borç istiyordu:

— Ay başında muhakkak getiririm, diyordu. Emin olabilirsin.

Sermed, bir iş adamı tavriyle:

— Pekâlâ, dedi. Vereyim. Fakat, benim bir prensibim vardır: Senet isterim.

Borç istiyen hafif tertip bozuldu:

— Senet mi? dedi. Namuslu bir adamın sözü kâfi değil mi? O senet sayılmaz mı?

Sermet gülümsedi:

— Sayılır, dedi. Ben ona da razıyım. Fakat, sen o adamı getir de, parayı derhal vereyim!

Komşuluk

Genç kadın şehrimizin meşhur bir milyoneri ile tanışmıştı. Bir aralık:

— Ne civardasınız? diye sordu.

Milyonerin arkadaşlarından biri hemen atıldı:

— On, on beş milyon civarındadır, Hanımefendi.

Kadın hiç bozmadı:

— O! dedi. Bilirim: Çok güzel bir muhittir.

Mirasyedi

Babasından on bin lira miras kalmıştı. Eski baba dostlarından biri ona rastladı, yanında dizim dostumuz şair Salih Zeki de vardı; baba dostu, gence:

— E, ne haber? diye sordu.. Ticaretle meşgul olduğunu işittim. Haydi hayirlısı. Ne üzerinde uğraşıyorsun?

Delikanlı cevap verdi:

— Yiyecek ve içecek maddeleri üzerinde.

Baba dostu:

— Mükemmel, dedi. Peki, en fazla ne ile meşgul oluyorsun?

Salih Zeki lâfa karıştı:

— Bunu bilmiyecek ne var? dedi. Yemekle..

Aramaca

Müşterek tanıdıklarından birinden bahsediyorlardı; Arkadaşı Mecdi Sadrettine:

— Çok âlim adamdır, dedi. Bütün ömrünü araştırmalarla geçirmiştir.

Mecdi Sadrettin hemen atıldı:

— Bilirim, dedi. Ya ceplerinde gözlüğünü araştırır, yahut da terafta, borç alacak birini.

Nezaket

Hayattaki bütün muvaffakıyetini, nezaketine medyun olduğunu söylüyordu

— Meselâ, dedi, daha mektepteyken, bunun faydasını görmüşümdür. Hesap imtihanında hoca «30 ile 20 kaç eder?» diye sormuştu. «35» diye cevap verdim, sınıfı geçtim.

Arkadaşı hayret etti:

— Nezaket bunun neresinde? Üstelik, yanlış cevap vermişsin. Ben olsam seni sınıfta bırakırdım.

Güldü:

— Sen olsan, elbette ama, bizim hoca kadındı ve 30 yaşında kızı vardı. 20 yasında doğurduğunu farzedersek bu hesaba göre 35 yaşında oluyordu.

Sahibi ve yazı işlerini
fiilen idare eden RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

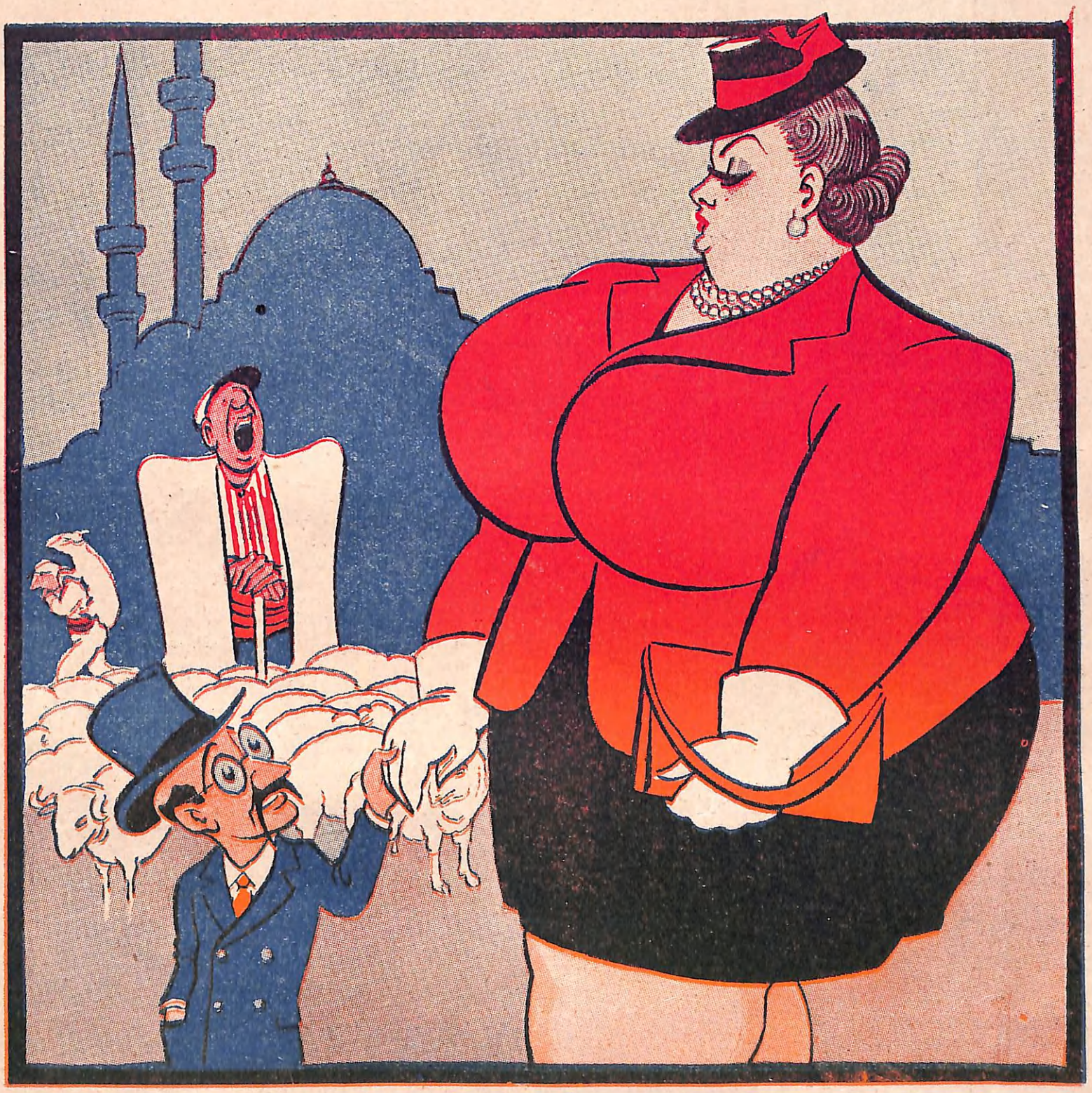

TOMBUL TEYZE KURBAN BAYRAMINDA:

Kurbancı — Ehhh... Yağ tulumu, yağ tulumu...

Sıska Dayı — Sakın üstüne alma karıcığım, sen o kadar yağlı değilsin!

T.T POSTASI

Bakırköy Nahide Duru, Samime Akdoğan

S — Sayın teyzecığım, geçen haftaki postanızda bir okuyucunuzun doğuran kız hakkında verdiğiniz cevabı arkadaşlarımız pek beğendiler. Fakat bu (doğuran kız) o kadar yayıldı ki herkes bunu meşgul. Acaba elimizdeki parayı bir kazaya uğratmadan bu önüne geçmanın çaresi var mıdır? Siz çok akıllı ve gün görmüş bir teyzemizsiniz, erkekler gibi bize de bir akıl öğretmenizi saygılarımızla rica ederiz.

C — Kızlarım, doğum hayırlı bir iştir. Fakat ben bu işte bir gayrimeşruluk hissettiğim için para babası olmak istiyen birkaç açıkgöze mukabil bir tedbir düşündüm. Kendilerinin dariiacaklarını bildiğim halde sizin gibi masum yavrulara öğretmekten kendimi alamıyacağım: Evvelâ, beş altı tane kâğıda size gelen mektupların aynini kopya ediniz altına da en üstte kendi adresiniz olmak üzere beş altı arkadaşınızın ismini yazıp gönderin, ve bunu sık sık tekrar ediniz. Her halde göndereceğiniz adresler içinde sizden masumlarda bulunacağı için, hem liranız kızoğlankız kalır hem de bir çok torun sahibi olursunuz!